

Oxford i Trondheim.

Introduksjon. Møte igårftes med gruppen.

En rekke vidnesbyrd om livsforvandling.

PÅ BILLEDET sees de norske og utenlandske deltagere i den Oxford-gruppe som i disse dager begynner sin virksomhet her i byen. Deltagerne, som man ser for det meste helt unge og yngre mennesker, er her samlet i solskinnnet utenfor Opdal Turisthotell, — smilende og glade, ser det ut til.

DET ER EN REKKE kjente menn med på dette bilde. Nummer 4 fra venstre bakerst er redaktør Ramm, en tanke til høire for midtstolpen i døren står Loudon Hamilton, like til høire for ham grosserer Kallevig, Oslo, og til høire for ham igjen fru Aagot Corneliussen, Oslo. Stående lengst til venstre er lektor Braaten, Stabekk, stående næst lengst til høire (annen rekke) er professor S. Mowinckel og til høire for ham Garret Stearley. Nummer tre fra venstre forrest (lys dress) er advokat Wikborg, Oslo, og til høire for ham i skigenser E. Allers-Nielsen.

IGARAFTES hadde biskop Støren og frue innbudt en rekke av byens menn og kvinner til et møte med den Oxfordgruppe som er kommet hit i disse dager. Møtet fant sted i spisesalen på Britannia. Man så en rekke kjente: byens prester, endel høiere officerer, skolefolk, forretningsfolk, representanter fra Frelsesarmeen, byens konsuler, representanter fra lægestanden og pressen. Gjestenses antall var flere hundre, så mange som spisesalen kan rumme.

SAMMEN MED Oxfordgruppen stod biskop Støren og frue og hilste på de fremmøtte. Ved 21-tiden tok biskopen ordet og frembar Oxfordgruppens takk, fordi nærsagt alle de innbudne hadde fulgt innbydelsen. Han håpet at man i løpet av kvelden vilde stifte bekjentskap med gruppens medlemmer, og at det vilde bli til det gode. På engelsk uttalte biskopen at man var glad for å se gruppen i Trondheim, vi trenger dens ånd

og vi ber Gud velsigne opholdet her.

Redegjørelse.

MØTETS LEDER var mr. Hamilton, som tolker fungerte advokat Wikborg og redaktør Ramm. Mr. Hamilton, en kraftig, vakker skottlander, talte med stort humør og hans tale blev ofte avbrutt av munterhet. Hensikten med dette møte, uttalte mr. Hamilton, er å introdusere gruppen for Trondheim. Han håpet mange kom med spørsmål, og om ikke alle kunde bli besvart iaften, håpet han at det kunde skje på de senere møter. — Der fulgte nu en kort redegjørelse for de begivenheter som hadde bragt mr. Hamilton til omvendelse. Jeg var svært klok, visste alt, forstod mig på alt, var kynisk og svært «up to date» (munterhet). Religion trodde jeg da ikke på. Den var alt for uinteressant — sån for min gamle tante, som jeg ikke likte.

Så traff jeg Buchman —
PA UNIVERSITETET gikk vi selv-

sagt aldri i kapellet, ingen sa oss at vi behøvde det. Så traff jeg en aften mr. Buchman hos en venn, jeg kjente ham ikke, han satt bakerst, der hvor de interessante syndere sitter. Han fortalte om to menn som var forvandlet, jeg fant det hele ubehagelig. Jeg trodde, som sikkert mange også tror her, at jeg selv ikke var vanskelig, det var de andre som var det. Det var ubehagelig med folk som spurte om ens sjel. Imidlertid, en dag talte vi om livsforvandling — jeg tenkte som dere nu: ja, det er vel og bra i andre land, men ikke her! Vi er så reserverte. — Siden har jeg sett at alle nasjoner sier: ja, vi er så reserverte, dette kan passe der og der, men ikke hos oss — — —

Jeg vil be en norsk advokat å fortelle om hvordan han blev forvandlet.

«Jeg kritiserte alt.....»

ADVOKAT WIKBORG fra Oslo stod frem og talte om sin forvandling. Jeg levde i gode forhold med intellektuelt arbeide. Jeg blev tidlig gift, fikk et deilig hjem, drev en god forretning. Nogen hjelp til å leve etter idealer hadde jeg ikke, jeg var kynisk og kritiserte alt og alle, uten nogen gang å løfte en finger for å rette på noget. Foran kaminen satt jeg behagelig og lyttet på radio og kritiserte. Religiøs trang eksisterte ikke i mig, og på et religiøst møte hadde jeg aldri vært — — før jeg en dag gikk ned i Calmeyergaten. Der blev jeg stilt overfor en ny måte å leve livet på, ganske anderledes enn jeg var vant til. Jeg så dem som hadde vunnet seier over sine nederlag, de kunde ikke ha fått den kraft fra sig selv.

«Ved et tidsskille —»

DA BEGYNTE jeg å se litt på mig selv i forbindelse med de absolutte sannheter: uselviskhet, kjærlighet, renhet — — Jesu krav til oss. Mål ditt liv, sa jeg, med Jesu mål. Da våknet den brennende trang i mig til å overvinne fristelser, trangten efter å leve et liv med Gud. Jeg vilde overgi alt det som var mitt og overgi min vilje. Jeg kom dit at jeg sa: skje din vilje. Jeg fikk full frihet, en ny lykke kom inn i mitt liv. Mitt hjem blev forvandlet, vi hadde intet å skjule mer. Jeg tok det nye med i min forretning og prøvde å leve det der. Jeg prøvde å binde sammen istedenfor å skille. Jeg blev et redskap i Jesu hånd. Vi står ved et tidsskille, materialismen trenges tilbake. Måtte hver og en begynne mel sig selv og ikke med andre.

Fortsettelse side 9, spalte 2.

Oxford i Trondheim.

Fortsatt fra
1ste side

De fremstående medlemmer av Oxfordgruppen som kommer til å lede virksomheten i Trondheim. — Fra høire til venstre sees: Dio Moorrees, Syd-Afrika, Bremer Hofmeyer, Syd-Afrika, Olive Jones, U. S. A., Basil Yeates, England, fru Konow Søberg, Oslo, Howard Blake, U. S. A., fru Fredrikke Nicolaysen, Oslo, redaktør Fredrik Ramm, Bergen (tidl. i Tidens Tegn, Oslo), Donald Mackaye, Syd-Afrika.

«Et nytt liv begynte.»

NÆSTE TALER var mrs. Wood fra Skottland, gift med en rik sildeeksportør. Fra den dag jeg møtte Oxford begynte et nytt liv basert i Kristus. Vi trodde vi var lykkelige, men var i bunn og grunn egoister. Først det nye liv i Kristus feide bort den gamle måten å leve på. Jeg var selvbevisst og nervøs — nu er jeg blitt glad og vårt hjem er forvandlet.

Mr. Wood bekreftet sin frues ord og omtalte den nye atmosfære som kom inn i deres hjem. Jeg lærte å tenke — og jeg lærte at man skal rive ned alle stengsler og la sig fylle av det nye og i stille stunder ta op sine gamle problemer også i forretningslivet. Min hustru og jeg ønsker ikke å brenne inne med våre erfaringer, derfor er vi kommet til Deres land for å fortelle.

Mrs. Baker, en yngre dame fra Kentucky, skildret sitt innholdsløse liv med overfladisk lesning, dansing, baller til jeg møtte den som lot mig forstå at jeg drev avsted. Der skjedde en revolusjon i mig. Jeg blev ærlig, jeg vilde være med å bygge op en ny verden.

To syd-afrikanere vidner.

TO YNGRE HERRER fra Syd-Afrika, den ene engelsk, den annen boer. Mr. Mackaye fortalte om de kretser han gikk ut fra, intellektuelt betonet, kritiske — som ikke visste noget galt om sig selv. Jeg gikk på et Oxford-møte for å more mig. Jeg vøktet mig vel for å vise at jeg igrunnen likte dem som var der. Det jeg så var at de hadde seier i sitt liv og jeg ikke. Jeg begynte med å være ærlig, og forlot først alle dem som vilde forvandle andre og ikke sig selv. Her er flere boere tilstede ikveld. Vi krangler aldri..... (munterhet).

Boeren Daneel er en internasjonal fotballspiller og stor idrettsmann fra Syd-Afrika. Han gjorde et overmåte sympatisk inntrykk og hans enkle ord var virkningsfulle. Mine venner sa jeg bare sparket fotball, og jeg

syntes at de bare drakk og røykte. Jeg prøvde å forvandle dem, det hjalp intet. Da Oxford-gruppen kom til Afrika bad jeg dem komme til mine venner. Så sa de til mig at jeg først måtte forvandle mig selv. Jeg tenkte over de fire absolutter og det skjedde vidunderlige ting. Og de skjedde i hele landet! Derfor er jeg kommet hit for å fortelle om den forvandling som er skjedd med mig og så mange i Syd-Afrika.

Mr. Hamilton oplyste her om at takket være Oxfordbevegelsen er forholdet mellom englendere og boere blitt langt bedre enn før.

Mrs. Sanderson tok så ordet og fortalte hvordan de (eier store tweed-fabrikker) hadde støttet kirken med penger, uten nogen kontakt med Jesus. Da de blev forvandlet, bragte Gud dem nærmere arbeiderne på fabrikkene. Vi flyttet ut av vårt store hus og inn i en hytte. Vi delte våre kår anderledes enn før med våre arbeidere. Vi mistet vår egoisme. I vår gruppe er våre arbeidere. Streik og uro kjenner vi ikke mere.

Redaktør Ramm taler om sin forvandling.

Redaktør Fredrik Ramm's ærlige og enkle ord var av stor virkning. Han begynte med å fortelle om sin 20-årige virksomhet som journalist — om sin skrivning om kirke og religion for andre. Det var gode ting som skulde og burde støttes. Det passet i mitt syn å støtte disse goder. For mig selv betød det nærmest ingen ting, jeg bare skrev for alle andre hvordan de burde være.

Synder? Jeg målte mitt liv med andres, jeg var ikke verre enn dem. Men fra den dag jeg begynte å tenke på å forvandle mig selv og begynte å måle mitt liv med de krav Kristus stiller — renhet, uselvskhet, — jeg kjente ikke det å være uselvsk. Jeg hatet, — Jesus hatet ikke. Det var en synd. Og det er sine synder man må gi fra sig til Gud. — En forretningsmann fra Syd-Afrika bad for mig — jeg studerte meget på dette. Da hendte det plut-

selig at isen smeltet i mig, jeg brukte det lille jeg hadde av vilje — og jeg sa: ta mig, Gud! Ingen vet hvad han kan utrette før han har bøiet sig for Gud. Da jeg skulde tale i kirken på Geilo, var det som en stemme sa til mig: tal om mig, om din Frelser.

For mig, en 45 år gammel mann, en moderne journalist, er det gått op for mig: Jesus døde for mine synder.

«Et nytt liv i Norge.»

Mr. Hamilton opfordret så hver enkelt av teamet til å reise sig efter hvert, si sitt navn og land og føie nogen ord til. En engelsk student begynte, der fulgte en ung Oslo-dame, professor Mowinckel og frue. Vi må lage et nytt liv i Norge, sa Mowinckel. Foruten en rekke engelske studenter, talte Halvor Mustad og Arthur Kallevig, som sa: Vi må forandre oss selv før vi forandrer andre. Videre kom det lengere og kortere uttalelser fra: lektor Reidar Braaten, kjøbmann Agerup, Albert Lunde, mr. Blake, mr. Yeates, Jens Hall, en ung gymnasiast, miss Jones, fru Søberg, som uttalte at hun trodde behovet for Oxford var stort i Trondheim, flere yngre norske kontormennesker, lærerinner, Signe Krohn, fru Corneliussen, Trygve Kielland, en medisinsk kvinnelig student, fru Nicolaysen, som uttalte at hun trodde Gud hadde en plan med oss alle. Til slutt talte ganske kort den eneste eldre dame i teamet, en 70 år gammel englanderinne. Hun håpet at alle gamle damer i Norge måtte bli så ung som hun var blitt.

Det vil føre alt for langt her å omtale nærmere alle dem i teamet som presenterte sig, men om dem alle må det være lov å si at de virket glade og fornøide. Flertallet av teamet er en strålende ungdom, den kunde ikke undlate å gjøre sterkt inntrykk på de tilstedeværende.

Et eiendommeliggere møte er neppe holdt i Britannia. Ingen kan lukke øinene for at her idag skjer noget med en rekke mennesker i verden, noget som vil en livsforvandling. En revolusjon efter Kristi krav.